

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 76. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137150690880/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

Huse og Gaarde bleve sjældnere, Kirsebærhaverne forvandlede til Kaaflantninger. Kun paa enkelte Pletter var Lyngen horte og her stod Græs, men lavt, som var det Mosarter, eller som det grønne Andemad paa Dammene; her samlede Fuglene sig i hundredevis og flaggrede quiddrende op, idet Vognen rullede forbi.

»I vide at finde den grønne Plet paa Heden og at være lykkelig ved den!» sukkede *Otto*. »Kunde jeg kun ligne Eder!»

Længer borte hævede sig nøgne Høie, uden Lyng, uden Agerland. Ahlen skinnede bruun og guul i de høie Skrænter. En lille Dreng og Pige vogtede Faar tæt ved Veien; Drengen blæste Rørfloite, Pigen sang en Psalme, det var den bedste Sang hun vidste at bringe den Reisende, for at faae en lille Gave.

Dagen var varm og smuk, Aftenen bragte Taage, den kolde Havgusse, der dog inde i Landet taber af sin Styrke.

»Det er Velkomstkys fra Hjemmet!» sagde *Otto*. »Havfruens Døds-kys! i Fyen kaldes det Elverpigens!»

Man har i de sidste Aar sendt flere Børn fra Vaisenhuset over til Alheden, at de, istedetfor at blive københavnske Kjeltringer, kunne blive ærlige jydsk Bønder. En saadan Dreng fik *Otto* til Kudsk. Drengen var meget tilfreds, og dog blev *Otto* forstømt ved hans Fortælling. Livs-Erindringer bevægede sig i hans Bryst. »Tak Du Gud,» sagde han og gav Drengen en anseelig Gave, »paa Heden har Du Huus og Hjem; i Kjøbenhavn var maaskee din Seng blevet Sandki-sterne, Sult og Kulde, hvad Dagen bragte dig!»

Jo mere vestpaa *Otto* kom, des alvorligere stemtes han; det var, som den øde Natur og den kolde Havgusse gik over i hans Sjælelige. Billederne fra den muntre Herregaard i Fyen fortrængtes af Erin-dringen om Hjemmet hos Bedstefaderen. Han blev meer og meer forstømt. Først da kun een Mål var endnu tilbage besejredes hans Tungsind ved Følelsen om at skulle overraske de Kjære.

Han øinede Gaardens røde Tag, saae Pileplantningerne og hørte Lænkehundens Gjøen. Der stod en Gruppe Børn paa Lyngbakken udenfor Porten. *Otto* kunde ikke længer udholde den langsomme Kjørsel i de dybe Hjulspor. Han sprang af Vognen og mere løb, end gik. Børnene paa Høien bleve ham vaer og vendte alle Ansigtet mod den Side, hvorfra han kom.

Den lange Kjørsel og denne Hensynken i mørke Griller havde slappet hans kraftige Legeme, men nu vendte øieblikkelig al Kraft til-